

*Doamne,
schimbă-mă!*

*Doamne,
schimbă-mă!*

Evelyn
Christenson

asistent editorial Viola Blake

Editura CLC România
2011
www.clcromania.ro

DOAMNE, SCHIMBĂ-MĂ!
© 2010 by Evelyn Christenson
ISBN 978-606-8331-00-3

Traducere Ligia Maria Bojor
Tehnoredactare Ana Maria Coțovan
Corectura Prof. Ileana Rusu

Dacă nu sunt alte trimiteri, citatele biblice sunt din Biblia traducerea
Dumitru Cornilescu 1921.

Prima ediție în limba română.

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă
doar cu aprobarea în scris a Editurii CLC România.

Editura CLC România
str. Constantin Brâncoveanu, nr. 37
500132 Brașov - România
Telefon 0268 472 474, 0723 584 887

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTENSON, EVELYN

Doamne, schimbă-mă!: carte religioasă, rugăciune / Evelyn
Christenson; asistent ed.:1 Viola Blake. - Brașov: Casa Literaturii
Creștine, 2011

Index

ISBN 978-606-8331-00-3

I. Blake, Viola (ed.)

176

CUPRINS

SECȚIUNEA 1 - EU

De ce eu?	12
-----------	----

SECȚIUNEA 2 - CUM MĂ SCHIMB?

Schimbată – De Domnul prin Cuvântul Său	24
Schimbată – Și în folosul altora	40
Schimbată – Când studiez Cuvântul Domnului	57
Schimbată – Când Duhul Sfânt îmi reamintește	72
Un schimb – Când Îl rog ceva pe Dumnezeu	85
Schimbată – Când le cer altora să se roage pentru mine	99
Schimbată – Când mă rog pentru alții	110

SECȚIUNEA 3 - ASIGURĂ-TE CĂ DOMNUL ESTE CEL CARE FACE SCHIMBAREA

Prima sursă de înțelepciune – Firea mea	124
A doua sursă de înțelepciune – Înțelepciunea pământească	134
A treia sursă de înțelepciune – Demonii	146
A patra sursă de înțelepciune – Dumnezeu	162

Soțului meu drag: Chris, pentru că a dorit
mai degrabă voia lui Dumnezeu pentru mine,
decât voia sa și pentru că a avut răbdare și dragoste
de-a lungul multelor ore necesare scrierii acestei cărți.

și

Dragilor mei copii: Jan, Nancy și Kurt,
care mi-au oferit privilegiul de a fi mamă,
fără de care, multe din aceste lecții nu ar fi fost învățate.

INTRODUCERE

Pe lângă rugăciunea de acceptare a Domnului Isus ca Mântuitor și Domn, o altă rugăciune care mi-a marcat viața continuă să fie: „Doamne, schimbă-mă!” Din 1968, când a fost publicată cartea și până în ziua de azi oamenii continuă să-mi spună: „*«Doamne, schimbă-mă!»* este cea mai importantă carte pe care am citit-o vreodată. Mi-a schimbat viața în totalitate.” O tânără mamă necăsătorită mi-a spus, chiar zilele trecute, că o devorează pagină după pagină, pentru că are atât de multă nevoie de mesajul ei.

Succesul și impactul acestei cărți de-a lungul anilor, m-a surprins! Titlul cărții poate suna amenințător: o provocare deschisă la cultura noastră bazată pe mottoul: „Mă descurc și singur, mulțumesc.” A fost un timp, la început, când mă așteptam ca cititorii să respingă cartea zicând: „Știu că trebuie să mă schimb, dar nu vreau să-mi spună cineva lucrul acesta!” Se pare că toți dorim ca cealaltă persoană să se schimbe, pentru a ni se rezolva toate problemele.

La început cititorii erau curioși, surprinși, intrigati, defensivi sau uneori reticenți la sugestia că lăsându-L pe Dumnezeu să-i schimbe mai întâi pe ei, El avea să Îi schimbe pe cei pe care ei încercau să-i schimbe. Dar ulterior, după mulți ani de la apariția cărții aceștia mi-au spus cât de uimiți au fost de propria lor transformare și de mult așteptatele schimbări – imediate sau mai lente – care s-au petrecut în cei pe care ei încercau în zadar să-i schimbe. De asemenea, au descoperit secretul care transformă relații: Doamne, schimbă-mă! Cartea fiind tipărită acum în peste un milion de exemplare, sunt mai convinsă ca niciodată că Dumnezeu vrea să împărtășească acest secret cu cât mai mulți dintre cititorii mei.

Este o rugăciune simplă – doar trei cuvinte – „Doamne, schimbă-mă!” Fiecare cuvânt este dezvoltat în cele trei secțiuni ale cărții. Dar o parte a secretului împlinirii acestei rugăciuni este ordinea în care aceste trei cuvinte sunt adresate. Am predat conținutul acestei cărți pe fiecare continent și de fiecare dată am inversat ordinea lor începând cu acest secret: „De ce eu? De ce nu soțul meu? De ce nu copiii mei? De ce nu șeful, prietenul, de ce nu tu? De ce EU?”

M-am luptat singură cu Dumnezeu timp de paisprezece luni, rugându-L să mă schimbe pe mine – nu pe altcineva. Dar, în mod surprinzător, s-a dovedit că nu era doar pentru mine. Călătoria mea personală a devenit și călătoria femeilor pe care le conduceam ca și soție de păstor. Apoi a venit apogeul. Au început și alții să întrebe despre această rugăciune care schimbă vieți. Astfel, am început să vorbesc despre ea la reuniuni, conferințe, studii biblice, sesiuni de instruire a învățătorilor, în cadrul săptămânilor de rugăciune a bisericilor și în clasele de Școală Duminicală din Statele Unite și Canada. Așa s-a născut „*Doamne, schimbă-mă!*” - o carte pe care Dumnezeu continuă să o folosească și astăzi în lume, în tot felul de moduri.

Cât despre mine, eu continui să mă rog: „Doamne, schimbă-mă!”, așa după cum m-am rugat, cel puțin o dată pe zi, din 1968 încoace. Procesul este nelimitat în timp, după cum este și Dumnezeu care mă trece prin el. Schimbarea de dragul schimbării, doar pentru a încerca ceva nou, poate fi benefică sau dezastruoasă. Dar când scopul schimbării este să devenim asemenea chipului preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu, Isus Hristos, procesul este desăvârșit, după cum este și Dumnezeu, Autorul său. Schimbările de care aveam nevoie și pe care El mi le-a arătat, au produs pocăință, umilință și ascultare – toate acestea schimbând voia mea pentru voia Sa perfectă.

Prima secțiune a acestei cărți începe cu termenul tainic „*eu*” („*mă*”, „*pe mine*”); iar schimbările făcute de Dumnezeu au dus la o deosebit de adâncă și intimă umblare cu El, la deschiderea unor uși incredibile pe fiecare continent și la începerea lucrării de schimbare în alții, chiar în timp ce eu eram concentrată doar asupra mea.

După rostirea acestei rugăciuni inițiale am aflat că trebuie să-I cer lui Dumnezeu cum să mă schimbe. A doua secțiune descrie șapte metode pe care El le-a folosit. Primele patru metode sunt din Cuvântul Său, din Biblie. Din moment ce Dumnezeu este singurul Autor care e prezent în timp ce citim, în mod constant simt cum inima mea arde în mine, ca a celor doi ucenici în drum spre Emaus când Salvatorul înviat i-a însoțit și le-a deschis Scripturile. Dumnezeu le-a promis copiilor Săi toată înțelepciunea de care vor avea nevoie pentru a trăi o viață schimbată.

Eu am folosit mereu această metodă pentru timpul meu devoțional, iar apoi am folosit-o la reuniuni și chiar în cadrul unor mari conferințe. Dumnezeu a vorbit întotdeauna.

Noi suntem schimbați, de asemenea, pe măsură ce studiem Cuvântul lui Dumnezeu, singura sursă absolută și demnă de încredere pentru aflarea adevărului. Apoi, în mod miraculos, când nu avem Biblia la îndemână Duhul Sfânt ne reamintește cuvintele Scripturii pe care le-am strâns în inima noastră, chiar în momentul în care trebuie să ne schimbăm înspre mai bine.

Celelalte trei metode pe care Domnul le folosește pentru a mă schimba, sunt prin rugăciune. Prima, „Când Îl rog pe El” este recunoașterea nevoii mele de a fi schimbată și Dumnezeu întotdeauna aude și răspunde în moduri neașteptate – sau despre care nici măcar nu știam că sunt necesare.

„Când mă rog pentru alții” este a doua metodă de rugăciune. Sunt uimită să constat că nu pot să bârfesc sau să urăsc o persoană și să mă rog pentru el sau ea în același timp. Când stau în prezența Domnului în rugăciune pentru alții, eu sunt cea schimbată de El, într-un mod mai delicat sau mai drastic.

A treia metodă: „Când alții se roagă pentru mine” a fost demonstrată, de-a lungul celor treizeci de ani în care am fost sprijinită de lanțurile de rugăciune prin telefon, de rețelele naționale de rugăciune „24 de ore din 24”, de calendarele de rugăciune și scrisori, de prieteni și de comitetul meu de rugăciune. Cei din jur sunt mirați în mod constant de puterea pe care mi-o dă Dumnezeu, în ciuda programului meu foarte încărcat și a limitărilor mele fizice. Dar eu cred cu sinceritate că Dumnezeu este Cel ce dă toată puterea, toată înțelepciunea și călăuzirea – datorită deosebitei lor credințioșii, atunci când recunosc înaintea lor faptul că am nevoie să fiu schimbată de El. Și rezultatul este întotdeauna o schimbare înspre mai bine.

Totuși, Dumnezeu mi-a arătat un pericol în acest proces – și un adevăr tulburător. Nu întotdeauna este El, Domnul, Cel care face schimbarea. Conform cu *Iacov 3:15*, sunt alte trei surse care se luptă pentru gândurile și acțiunile mele, transformându-mă. Secțiunea a treia a cărții vorbește despre modurile subtile sau deliberate prin care suntem schimbați de către

alți oameni, de propria noastră voință, de demoni, nu doar de Dumnezeu. Pentru a testa sursa de înțelepciune, căreia i-am acordat atenție, trebuie să ne uităm la rezultatele pe care aceasta le produce în noi: dacă suntem sau nu suntem schimbați, din ce în ce mai mult, în chipul Domnului Isus.

Fără să fiu foarte specifică, m-am rugat Domnului întotdeauna să mă transforme. De când I-am cerut lui Dumnezeu să-mi ierte păcatele și Isus a intrat în inima mea ca Mântuitor, m-am rugat în multe, multe feluri ca El să mă schimbe. Dar, în 1968 Dumnezeu mi-a arătat rugăciunea: „Doamne, schimbă-mă!”, ca fiind secretul relațiilor cu ceilalți oameni și cum, în primul rând propria mea schimbare în cadrul acestor relații va fi folosită de Dumnezeu pentru transformarea celorlalți.

Cartea aceasta a fost scrisă pentru tine, dragă cititorule, pentru ca și tu să cunoști acest secret. Prin aceste șapte principii biblice simple, îți poți descoperi marele potențial de a umbla cu Dumnezeu într-un mod mai profund și să experimentezi bucuria relațiilor schimbate cu ceilalți oameni.

Acum, când acest proces a trecut testul timpului, pot să-ți spun cu toată încrederea că funcționează!

Evelyn Christenson

Ianuarie, 2002

SECȚIUNEA 1

Eu

De ce eu?

Doamne, n-o să mai vorbesc deloc, niciodată dacă acesta este prețul pe care trebuie să-l plătească soțul meu ca eu să fiu o vorbitoare în public. Și plângeam în timp ce mă rugam: „Doamne, vreau ca Tu să mă schimbi în acea soție pe care Tu o dorești!”

M-am furișat din pat la 5:30 dimineața, să-L caut pe Domnul în rugăciune, îngenunchind lângă vechiul meu scaun verde. Pe măsură ce minutele se făceau ore, eu stăteam luptându-mă pe genunchi.

De ce Îi spusese Domnului că n-o să mai vorbesc niciodată în public? Eram dezamăgită, deziluzionată, obosită? Oh, nu – dimpotrivă! În timp ce agonizam în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, simțeam

cum mă inundă imensitatea acestei promisiuni făcute Domnului. Eram gata să renunț la stilul de viață la care știam sigur că mă chemase El: întâlnirea săptămânală de studiu biblic cu femeile din cartier, numeroasa clasă de adulți de la Școala Duminicală (una dintre marile bucurii ale vieții mele) la care predam de circa doisprezece ani și la programul meu foarte încărcat de conferințe. Apoi, mintea mea s-a întors către toate acele reuniuni din Statele Unite și Canada, unde L-am văzut pe Dumnezeu lucrând în moduri tainice, dar puternice. M-am gândit la Școlile biblice de vacanță, la orele de instruire pentru învățători, la conferințe, convenții, etc. Lista din fața ochilor mei părea fără sfârșit. Dar m-am rugat: „Da, Doamne, ia totul!”

Soțul meu, Chris, mi-a simțit lipsa și dintr-odată i-am auzit pașii pe scări. Pe la jumătatea drumului l-am auzit zicând: „Pot să mă alătur și eu?” M-am întors spre el și am suspinat: „Chris, nu mă rog pentru tine, mă rog pentru mine! Îi cer lui Dumnezeu să mă schimbe pe mine.” (Domnul avea probabil de făcut schimbări și în viața lui Chris, dar nu aceasta era preocuparea mea în dimineața aceea. Acel lucru era doar între Dumnezeu și Chris).

DE CE EU, DOAMNE?

Dar de ce aveam eu nevoie de schimbare? Nu mi-am plâns eu oare păcatele într-o duminică după-amiază când aveam doar nouă ani? Îl auzisem pe un evanghelist, Harry McCormick Lintz, predicând în dimineața aceea în biserica din Muskegon, Michigan și mă gândeam că serviciul de seară n-o să mai vină niciodată, iar când a venit doream să nu se sfârșească, atât de nerăbdătoare eram să-L chem pe Isus în inima mea. Aproape că am alergat înspre altar, apoi mi-am deschis inima complet lui Isus, în timp ce învățătoarea de la Școala Duminicală, îngenunchind lângă mine, mi-a explicat cu mare atenție din Scripturi, cum pot deveni creștină.

Și nu-L făcusem eu cu adevărat Domn al vieții mele, pe lângă recunoașterea Lui ca Mântuitor în acea duminică? Ba da. Din acea zi înainte am început să cresc în mod constant, uneori cu pași mici, de copil, iar alteori cu pași mari ai credinței, dar întotdeauna am dorit să

caut voia Lui. Nu petrecusem eu luni de zile rugându-mă pentru primul și singurul meu prieten până mi-a fost clar că el era cel cu care dorea Dumnezeu să mă căsătoresc? Iar ca studenți la Institutul Biblic Moody, pe când eram logodiți, nu citeam noi cu ardoare din cartea lui Walter A. Maier: „*La bine și nu la rău*”, lucrarea clasică din acele timpuri pentru mirii și miresele care doreau o căsnicie centrată pe Hristos? Apoi, în acord cu soțul meu, nu am căutat eu doar voia lui Dumnezeu, în timp ce ne luptam să aflăm care e locul unde El ne vrea ca să-I slujim cu normă întreagă și ulterior când Chris a lucrat ca păstor timp de șaisprezece ani? Ba da!

Iar în ultima perioadă a pastorației lui nu am petrecut eu șase săptămâni grele, mărturisindu-mi păcatele împreună cu partenerele mele de rugăciune: Lorna și Signe, înainte ca Dumnezeu să ne lase să ne urmăm țelul, rugăciunea pentru biserică? Nu ne-a dat apoi Dumnezeu trei ani de rugăciune intensă de mijlocire? Și nu a făcut El o muncă enormă în noi, cu noi și prin noi, pe măsură ce femeile din biserica noastră experimentau proiectul „Ce se întâmplă când femeile se roagă?”

DECI, DE CE EU?

Agonia mea personală din acea dimineață, stând îngenunchată lângă scaunul verde, era determinată de ceva ce se petrecuse la una dintre conferințele noastre anuale care avusese loc cu o săptămână înainte la Davenport. În luna iunie 1968 eram într-o perioadă bună a vieții mele. În toamna precedentă, comitetul național al denominației noastre mi-a cerut să realizez un proiect pentru conferința Cruciada Americilor: „Lucrând împreună cu femeile din biserica ta, n-ai vrea să afli într-o perioadă de șase luni, ce se întâmplă când femeile se roagă?”¹ Am primit provocarea cu entuziasm. Acum, după realizarea proiectului aveam un raport deosebit de oferit celor 600 de femei care participau la festivitatea de deschidere a conferinței noastre. Femei de pe tot cuprinsul Statelor Unite și Canadei, ca de altfel și misionari din străinătate, aveau să audă rezultatele experimentului nostru de șase luni.

¹ Pentru o descriere completă a acestui proiect vezi „Ce se întâmplă când femeile se roagă” de Evelyn Christenson. Publicată de Editura Casa Literaturii Creștine, Brașov, 2003.

Chiar înainte ca festivitatea să înceapă, un bărbat purtând ceva ce părea a fi o cameră de filmare, s-a oprit lângă mine și mi-a spus: „Mișcați-vă mâinile și faceți-vă că vorbiți.” Pe măsură ce mă conformam, directoarea noastră națională care stătea lângă mine, mi-a șoptit râzând din colțul gurii: „Psst! Cred că aia e o cameră de filmare adevărată!” Și am descoperit cu groază că avea dreptate!

În dimineața următoare începură împunsăturile, nu față de mine, ci față de soțul meu, din partea colegilor păstori și a prietenilor. „Hei, am văzut-o pe soția ta la televizor. Uau!” Spre oroarea mea, postul local de televiziune alesese pentru emisiunea de știri, porțiunea cu pseudo-vorbirea mea pentru a reprezenta întreaga noastră conferință. Tot restul acelei săptămâni Chris a dus greul acelei crude tachinări. Devenise atât de jenantă situația încât la sfârșitul conferinței eram cea mai zdrobită soție pe care v-ați putea-o imagina. Am ajuns acasă la Rockford cu inima frântă și confuză. Acesta era motivul care mă adusese pe genunchi, lângă scaunul meu verde.

DE CE NU O ZI A VICTORIEI?

Atât la micul dejun din dimineața aceea, prima zi de marți din iulie, cât și în timp ce mă îmbrăcam pentru a merge la întâlnirea săptămânală de rugăciune a femeilor ținută în Alpine Park, îmi tot ștergeam lacrimile. Chiar și în timp ce conduceam spre parc îmi spuneam: „Aceasta este o zi a victoriei și o vom sărbători ca atare!” Dar lacrimile continuau – și nu erau lacrimi de bucurie, ci de zdrobire.

Dornice, femeile rugăciunii s-au strâns, așteptând să audă ce s-a întâmplat la conferința de la Davenport. Acestea erau femeile cu care experimentasem rugăciunea timp de șase luni. Acestea erau femeile care pledaseră zilnic înaintea lui Dumnezeu de-a lungul întregii săptămâni a conferinței, pentru ca El să mă echipeze, și tot ceea ce ele trăiseră, să ajungă și la cunoștința altor femei.

Am avut un sentiment puternic că aceste femei strânse în Alpine Park meritau să știe ce s-a întâmplat în cele șase luni în care ele s-au rugat, că după ce am împărțit rezultatele la conferință, fiecare din cele 600 de femei prezente acolo, s-au ridicat în picioare și I-au promis Domnului că

vor merge acasă și vor începe să dovedească faptul că Dumnezeu răspunde „când femeile se roagă”. Apoi, aceste femei erau pe deplin îndreptățite să cunoască și rezultatul rugăciunii lor pentru unul dintre vorbitorii conferinței, ales în mod arbitrar de către ele. Doream să le spun că l-am întrebat pe acesta după ce și-a susținut prelegerea: „Rev. Hanstad, puteți să-mi spuneți cum a fost mesajul care l-ați prezentat astăzi? Știți, femeile din Rockford s-au rugat pentru dumneavoastră în mod special, timp de mai multe zile. A ajutat acest lucru?” A tras aer în piept și mi-a spus: „Oh, nu am avut niciodată așa o libertate. De obicei stau cam țeapăn și sunt emoționat când vorbesc în fața colegilor mei și a celorlalți conducători, dar astăzi a fost diferit. M-am simțit foarte liber; nu era nicio tensiune.”

De asemenea, femeile acestea care s-au rugat pentru mine cu atâta credincioșie cât am fost la Davenport, merită să aflu că într-o dimineață m-am sculat cu o durere puternică în gât și cu amețeli. Eram așa de bolnavă că nici nu puteam să mă rog pentru mine. Tot ce am putut să fac a fost să murmur slăbită în timp ce stăteam în pat: „Oh, Doamne, spune cuiva să se roage; spune cuiva să se roage.” Și fără să știe despre starea mea, aceste femei s-au rugat întreaga zi pentru mine. Erau îndreptățite să aflu că Dumnezeu auzise și ascultase rugăciunile lor. După ce m-am dat jos din pat, neputând încă să vorbesc tare și să respir bine, s-a întâmplat o minune. M-am aplecat să mă spăl pe dinți, și când mi-am ridicat capul, eram bine. Vocea îmi revenise la normal, capul îmi era limpede și durerea din gât trecuse.

Astfel, discursul meu despre victorie pe care ele meritau să-l audă, era pus la punct. Slujba lor timp de șase luni era încheiată. Dar Dumnezeu avea planuri de viitor. El ne conducea pe o treaptă mai înaltă a maturizării spirituale. Deja El începuse procesul în mine aducându-mă la o profundă disperare, pentru a mă ridica apoi spre ceva mai înalt. Domnul mai avea de făcut schimbări în mine. Așa că, în locul discursului victorios, le-am relatat întreaga întâmplare petrecută în acea dimineață lângă vechiul meu scaun verde.

Încercând să-mi ascund lacrimile încăpățânate, le-am împărtășit acestor femei durerea pe care am simțit-o. Toate au plâns cu mine. Sesizam o victorie diferită, neașteptată. Mi-o amintesc pe Katy rugându-se în acea

dimineată: „Doamne, nu-mi pasă ce este, dar ia lucrul acesta de la mine, ca să Te pot sluji cât mai bine, indiferent care e acel lucru.” Katy e o femeie iute. Soțul ei e campion la tenis și au doi copii frumoși. Este, de asemenea, o femeie în pas cu moda. Dar Katy a plâns cu noi în dimineata aceea în timp ce ne rugam: „Doamne, schimbă-mă”. Inimile noastre deveniseră ecoul rugăciunii ei: „Oh, Doamne, ia orice – astfel încât să te poți folosi într-adevăr de mine.” Katy dorea cu disperare ca Dumnezeu să fie pe primul loc în viața ei.

Dar s-a întâmplat un lucru ciudat. După acea întâlnire, timp de mai mult de un an, nu am mai folosit această expresie: „Doamne, schimbă-mă.” Se îngropase parcă, pentru ca paisprezece luni mai târziu să iasă iarăși la lumină.

UN NOU PROCES

Dumnezeu nu a primit oferta mea de a renunța la a mai vorbi la conferințe și la a mai da învățătură, dar a început din ziua aceea să-mi răspundă la rugăciunea: „Doamne, schimbă-mă.” El avea deja pregătit următorul pas în maturizarea mea spirituală. A început atunci să mă învețe un principiu valoros și a demarat un proces în viața mea care e încă în desfășurare. Am descoperit de-a lungul anilor că se întâmplă lucruri surprinzătoare când mă rog: „Doamne, schimbă-mă pe mine; nu-l schimba pe soțul meu, nu-i schimba pe copiii mei, nu-l schimba pe păstorul meu, schimbă-mă pe mine!” Asta nu înseamnă că aprob sau că scuz tot ceea ce fac ei, dar mă concentrez mai degrabă asupra modului în care acționez și reacționez. Realizez din ce în ce mai mult că ei, și nu eu, sunt responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru faptele lor. Iar eu sunt responsabilă de schimbările care trebuie să se facă în mine.

Acest concept a devenit procesul prin care Evelyn trebuia să se asemene mai mult cu Hristos, să se conformeze chipului Său așa cum scrie în *Romani 8:29*: „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”. Și, din moment ce asemănarea cu Hristos este țelul meu, trebuie să mă aștept ca acest proces să continue pe tot parcursul vieții și să se termine numai „când El va apărea” și când „voi fi ca El” (*1 Ioan 3:2*).

Deși a fost necesară o perioadă de paisprezece luni, până când această rugăciune: „Doamne, schimbă-mă pe mine!” a ajuns să fie împărtășită, procesul deja începuse. Dumnezeu mă pusese pe mine, personal, într-o perioadă de gestație de paisprezece luni. „Nașterea” nu s-a petrecut decât după mai bine de un an. Acesta a fost procesul prin care am fost confruntată cu realitatea nevoii mele de schimbare – din nou și din nou.

Lupta o simțeam ca un fier încins în mine. Este cea mai bună descriere pe care o pot face. Mi-au trebuit aceste luni de zile pentru a mă întoarce la adevărata Sursă a schimbării, care este Însuși Dumnezeu și pentru a studia Cuvântul Lui, lăsându-l să facă transformările necesare în viața mea și nu a altcuiva.

Mă rugam neîncetat: „Oh, Doamne, nu schimba pe nimeni altcineva, nici pe soțul meu, nici pe copiii mei, ci schimbă-mă pe MINE!”

IARĂȘI EU?

În aceeași lună de iunie a trebuit să mai fac și alte schimbări, ce lună teribilă a fost aceea! Descoperisem ceva nou despre mine însămi, datorită fiicei mele.

Într-o seară la cină, Jan, fica noastră cea mai mare, care abia împlinise optsprezece ani, a anunțat fără nicio introducere: „Mamă, nu mai vreau să-ți aud filozofia. Știi, de altfel, că tonul vocii tale se schimbă când începi să-ți expui filozofia? Știu ce urmează de fiecare dată.”

„Iarăși eu?” Am dat scaunul la o parte de la masă, am fugit în dormitor și m-am aruncat suspinând în pat.

Ce mă învăța de data aceasta Dumnezeu? Jan fusese mereu o fiică independentă, hotărâtă să facă doar așa cum vrea ea. Încă din clasa a doua aranja mesele festive conform instrucțiunilor din enciclopedia; în clasa a șasea câștiga un concurs național de citire. Personalitatea ei de tipul: „Mă descurc și singură, mamă!”, fusese aceeași încă de la naștere, dar se aflase mereu sub atenta supraveghere a mamei. Ce se întâmpla acum cu ea? Împlinirea vârstei de 18 ani determina ceva anume în comportamentul ei?

Apoi, agonizând în sufletul meu, m-am rugat: „Doamne, nu o schimba pe Jan. Știu că e doar o adolescentă care caută să-și afle drumul

în această lume. Schimbă-mă pe mine! Doamne, fă-mă o mamă după voia Ta! Oh, Doamne, știu că Jan se maturizează. Arată-mi, Te rog, cum vrei Tu ca să mă schimb eu!”

Așa a început acea perioadă de cercetare a sufletului meu.

FĂRĂ CUVINTE

Căutând călăuzire în Biblie, Dumnezeu mi-a dat un principiu din *1 Petru 3:1-2* care mi-a direcționat „schimbarea” și m-a purtat de-a lungul acelor luni dificile. La momentul respectiv Dumnezeu părea că pune accentul pe faptul că cei din jur vor observa purtarea mea curată și în temere. „Pentru ca...unii...să fie câștigați fără cuvânt.”

Deși versetul vorbește în mod explicit despre relația soț-soție, urma să aflu că principiul „fără cuvinte” funcționa și în relația mame-fice. Eram hotărâtă să nu-i mai impun filozofia mea ficei mele. Nu voi mai fi o mamă care „predică”!

Să aplic aceasta la mine nu era deloc ușor, știind ce personalitate am. Apoi, chiar în toamna aceea, Jan s-a înscris la aceeași facultate pe care am urmat-o și noi! Oh, ce i-aș mai fi spus cum să le facă pe toate! Doar nu petrecusem acolo cu tatăl ei, șapte ani (și chiar cu ea când era bebeluș)? Și nu lucrasem eu ca secretară a președintelui, dactilografiind scrisorile disciplinare către părinți și nu aveam eu experiență în domeniul burselor și în alte chestiuni administrative? Dar m-am abținut să-i ofer ajutorul. Jan nu-l dorea. Atitudinea ei independentă a învins. Trebuia să afle ea însăși, cine era.

Am aflat ulterior că perioada aceea nu a fost ușoară nici pentru Jan. Mi-a mărturisit că adesea, în primele săptămâni, stătea în cameră mușcându-și buzele și înăbușindu-și lacrimile, hotărâtă fiind să nu sune acasă când se simțea singură. Era decisă să devină independentă și să ia singură deciziile pe parcursul studiilor. În același timp, eu stăteam acasă la fel de hotărâtă, oprindu-mi lacrimile și lăsând-o să-și găsească propria filozofie de viață și propriul drum în această lume.

Când primul copil împlinește optsprezece ani și decide să se desprindă de fusta mamei, părinții (și în special mamele) suferă foarte mult. Rănile lor par să fie mult mai adânci decât ale copiilor lor și se vindecă mult

mai lent. Să o las pe Jan să plece, a fost una dintre cele mai devastatoare experiențe din viața mea. Cât I-am mulțumit lui Dumnezeu că mai aveam încă cinci ani până când venea rândul următorului copil! Nu am suferit la fel de mult, pentru că avusesem la dispoziție acești ani în care să mă schimb. Iar Nancy a pășit cu mai multă încredere pe pământul arat de Jan cu ani în urmă.

FUNȚIONEAZĂ

În februarie anul următor, cele zece luni de tăcere cu privire la filozofia mea începeau să dea roade, deși nu le căutam. Mă concentram doar pe ceea ce dorea Dumnezeu să schimbe în mine. Nu m-am gândit că, în același timp, El ar putea să o schimbe și pe fiica mea. Prima noastră vizită la colegiu a fost cu ocazia Founder's Week. Stând la masă cu Jan și cu băiatul cu care se întâlnea în perioada aceea, am rămas mută de uimire în timp ce, cu mare grijă și în mod deliberat, ea îi spunea acestuia: „Mama mea crede așa despre asta. Și crede așa despre cealaltă.” Cuvintele versetelor din *1 Petru 3:1-2*, se dovedeau adevărate: „ca unii să fie câștigați fără cuvânt...când vor vedea (observa) felul vostru de trai: curat și în temere”. Dar atunci nu era momentul să zic nimic.

Rugându-mă chiar și mai mult pentru ea, am încredințat-o pe Jan lui Dumnezeu și mi-am „luat mâinile” de pe ea în acele paisprezece luni. Fără să spun nimănui ce făceam, stăteam liniștită în Cuvântul Domnului, plângeam și ziceam: „Doamne, nu-l schimba pe Chris, nu o schimba pe Jan, nici pe ceilalți copii, nici pe cei din biserică, nu schimba pe nimeni altcineva, dar, Doamne, schimb-o pe Evelyn.”

Apoi, după opt ani, am avut parte de șocul vieții mele. Soția unui doctor din biserica noastră m-a salutat într-o duminică dimineată și mi-a spus: „Vorbeam cu Jan la o reuniune a Societății Medicale Creștine și mi-a zis că ea și-a luat filozofia de viață de la mama ei.” Și chiar Jan îmi spusese cu câteva zile înainte de această întâlnire: „Mamă, următoarea ta carte trebuie să fie: «Doamne, schimbă-mă!»”

Lucrul cel mai surprinzător și mai emoționant de care am avut parte după cele paisprezece luni de agonie în care mi-am ținut gura închisă și L-am lăsat pe Dumnezeu să mă schimbe, a fost felicitarea pe care Jan mi-a

trimis-o în anul următor, de ziua mea. Scria așa: „Mamei mele, care spune atât de multe prin tăcerea ei”.

Învățasem primul pas în a deveni mai mult asemenea Domnului Isus: admitând că eu eram cea care avea nevoie de schimbare, în timp ce îmi trăiam viața în liniște, înaintea celorlalți.

Lupta mea a fost răsplătită în multe feluri și unul dintre cele mai deosebite a fost după patru ani, când Nancy, fiica noastră mijlocie a venit într-o zi de la serviciu spunând: „Mamă, te-am găsit în Biblie! Tocmai citeam din traducerea Biblia Vie (Living Bible) și te-am găsit în *Tit 2:7*.” Ochii mi s-au umplut de lacrimi în timp ce îmi citea: „Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățatură, dă dovadă de curăție, de vrednicie.”

Am strigat în inima mea: „Oh, Doamne, a fost trăirea mea cu adevărat un exemplu... de fapte bune... dragoste pentru adevăr... și... onestitate (trad. Living Bible), în fața lui Nancy? Sunt cu adevărat câștigați toți aceștia, nu prin cuvintele mele, ci prin exemplul trăirii mele?”